

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Σκυμμένη πάνω σε' άργαλιό
τὸ νυφικὸ σεντόνι της ὑφαίνει
ἢ ξακουσμένη στὸ χωριὸ
παπαδοπούλα Ἑλένη.

Καὶ τραγουδᾷ τὸ μορφονιὸ
τὸν ἄντρα ποὺ προσμένει
κι ἀπ' τῆ λαχτάρα ἢ ἑμμορφή Λενιὸ
πηγαυοφέρνει βιαστικὰ τὸ χτένι.

Ἐνῶ ἢ σαγίτα χέρι μὲ τὸ χέρι,
γοργοπετᾷ, ἔλαφριά, κυματιστὴ
μὲ τοῦ σκοποῦ τ' ἀγέρι.

Σὰν τοῦ καλοῦ της τὸ γοργὸ καράδι
Μ' ἀλοίμονο! Σπᾶνει ἢ κλωστὴ
καὶ τὸ τραγοῦδι παύει.

ΧΡ. ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΧΩ ΦΙΛΟΥΣ...

Ἐχω φίλους: τᾶηδόνια καὶ τᾶνθη
σέναν κῆπο γερτὰ καὶ θλιμμένα
ποὺ μοῦ λέν τοὺς γλυκοὺς ἔρωτές τους
μὲς' σὲ βράδια πικρά, μουντωμένα...

Καὶ σὲ νύχτες φεγγαρολουσμένες
μιὰ τρελλή καὶ νεράιδινη βάρκα
τοὺς θλιμμένους, στὸ σοῦρουπο, πάγκους,
χινοπόρου νυχτιάτικα πάρκα...

ΔΗΜΟΣ ΠΟΜΟΝΗΣ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἦ Σὺ, ὅπου μοῦ ἐχάρισες γιὰ τὰ μοῦ πάρης πίσω
Τῆς διαλεχτῆς ψυχούλας σου τὸν ἅγιο θησαυρό,
Χαῖρε γιὰ πάντα! — Ἄλλιμονο, σὲ λίγο θὰ σ' ἀφήσω
Κ' ἴσως στὸ δρόμο μου ποτὲ νὰ μὴ σὲ ξαναβρῶ.

Ὅμως τὰ λόγια τὰ γλυκὰ δὲ θὰ τὰ λησμονήσω
Καὶ θὰ κρατῶ γιὰ ἀνάμνηση καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ
Μέσα στὴ θύμηση βαθειά, ζηλότυπα θὰ κλείσω
Τὶς πρώτες ποὺ ἀνταλλάξαμε λεξοῦλες στὸ χορὸ.

Τὰ γαλανὰ τὰ μάτια σου κ' ἢ χαρωπὴ μορφή σου
Θὰ μοῦ φωτίζουν πάντοτε μπροστὰ μου, ζωντανά
Καὶ θὰ μοῦ ἀναθυμίζουσι τὴ λατρευτὴ ψυχὴ σου.

Κ' ἔτσι : ρατώντας πάντοτε μιὰ ἀνάμνηση ἀπαλά,
Θὰ παρατάω τὸν καιρὸ νὰ φεύγῃ ἀγάλη-ἀγάλη,
Μιάς εὐτυχίας νοσταλγός, ποὺ δὲ θὰ βρῶ καὶ πάλι.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΒΕΚΙΑΡΕΛΗΣ

ΣΕΛΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΜΑΣΚΕΣ

...Σὰ μαγικὸ παλατάκι, ὅπως στὰ παραμῦθια, τὸ
ξοχικὸ της σπιτάκι! Δυὸ—δυὸ ἀνεβαίνει τίς μαρμά-
ρινες σκάλες. Σπρώχνει ὀρμητικὰ τὴν πόρτα τῆς κοι-
ψῆς της καμαρούλας, τρέχοντας ἴσια στ' ὀλόασπρο
κρεββατάκι.

Βιαστικὰ ἕνα ἕνα πετάει τὰ ροῦχὰ της δῶ καὶ
κεῖ. Τὴν ἀτλαξένια μάσκα της μόνο ἢ τρελλὴ κολο-
μπίνα κρατᾷ κοντὰ της!...

Τυλιγμένο τώρα σφιχτὰ μέσα στὸ διάφανο σεν-
τόνι τὸ λεπτοκαμωμένο σωματάκι της καὶ ξαπλωμένο
μὲ νοχέλεια, ἀφήνει ἄθελα νὰ διαγράφονται μαγευ-
τικὲς γραμμὲς, ἀκαθόριστες στὸ μουντὸ φόντο τῆς
μικρᾶς καμαρούλας.

Δυὸ μάτια μόνο ἀστραφτερά, παράξενα, ξεχωρί-
ζουν, πιδ μουντὰ καὶ ἀπ' τῆς λογῆς-λογῆς σκιᾶς, ποὺ
σηματίζουν κλεισμένες οἱ πολύχρωμες κουρτίνες!
Δυὸ μάτια καρφωμένα πάνω στὴ σκούρα—μάσκα,

ποὺ μ' ἕνα ἀδιόρατο χαμόγελο τῆς ζωντανεύει τὴν
τρελλὴ ἀποψινὴ φέστα τῆς ἀποκριᾶς!..

Καὶ μεθίει στὸ στρόβιλο τοῦ χοροῦ καὶ σὰ νᾶν-
τηγεῖ μέσα στὴ μοναχικὴ καμαρούλα ἢ λικνιστικὴ
μουσικὴ τῆς ὀρχήστρας... καὶ νιώθει τὴ ζάλη τοῦ
γλεντιοῦ, καὶ τὴν ἀνατριχίλα ἀκόμα μιᾶς ξεχωριστῆς
στιγμῆς!.. Παραξενεύεται!...

Στὸ ζωντάνεμα τῆς εἰκόνας τῆς ἀποψινῆς τοῦ
ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ της, παραξενεύεται!.. Ἡ ἴδια
αὐτὴ;.. Ἀνακατεμένες σκέψεις γεμίζουν τὸ μικρὸ
της κεφαλάκι.. Ἀμφίβολες!

... Κάποτε μιὰ ζωηρὴ φαντασία δίνει καὶ στ'
ἄψυχα ψυχὴ!.. καὶ γιὰ τὴν ὁμορφὴ κολομπίνα
μας, αὐτὴ τὴ φορὰ παίρνει ἢ μάσκα μαγικὴ μορ-
φή, παίρνει ζωὴ, μιλιὰ! Καὶ νά...κουνιοῦνται τὰ χεί-
λια της... τὰ βλέπει! Κάτι ψιθυρίζει, τὴν ἀκούει...
Θαρρεῖ πὼς ἀκούει!

«Γλέντα ὅσο μπορῶ νᾶμαι κοντὰ σου, τρελλὴ μου
κολομπίνα. Τὴ χαρὰ, τὴν εὐτυχία σοῦ φέρνω γώ!
Σοῦ χαρίζω τὴ λευτεριά νὰ ζήσεις ὅπως θέλεις! Χω-

ρίς φύβο ! Σὲ κρύβω καλοκάγαθα ἀπὸ κάθε κακο-
γλωσσιά. Κουρελιάζω μιὰν ἄλλη μάσκα, πὺν σοῦ φο-
ροθὸν παντοτεινά, πλισμένη ἀπ' τὰ χέρια τῆς Πρόβλη-
ψης ! Τοῦ Νόμου ! Σπάζω τὴν κοινωνικὴ μάσκα, πὺν
σοῦ δεσμεύει τὴ διάθεση . . γιὰ λίγο καιρὸ . . τόση
ζωὴ μοῦ χάρισαν ! Διγόχρονη ἀλλὰ μὴ χάσεις οὔτε
λεπτό ! ζῆσε !»

Ἔτσι ἡ μάσκα τῆς μιλοῦσε ! Λόγια, βγαλμένα
ἀπ' τὴν ἴδια τῆς τὴ σκέψη !

Χαμογελάει !

Μὲ μιὰν ἀπότομη κίνηση κρύβει τὸ γουρὸ κεφα-
λάκι τῆς κάτω ἀπ' τὸ κάτασπρο σεντονάκι, ἀποφα-
σισμένη ν' ἀκούσει — τὸ πλανευτικὸ μίλημα τῆς
μάσκας ! !

Καλλιθέα 8. 2. 1922

ΦΩΦΩ ΒΙΘΥΝΟΥ

ΚΑΠΟΙΟ ΠΑΘΟΣ

Κάποιο πάθος ὀργῆς μ' ἐκυρίεψε
καὶ γυρεύω τὸ θῦμα μπροστὰ μου
Νὰ συντρίψω στοχάζομαι ἄγριος
τὴ μεγάλη κι ὠραία χαρὰ μου.

Πόσους κόπους γι' αὐτήνα δὲν ἔνωικωσα
Στὸ παλάτι τοῦ ὄνειρου τὴν πῆγα
Μὰ βαριὰ πὼς μοῦ φαίνεται σήμερα
Στὴ στενὴ μου τὴν κίμαρα γύρα !

Βλοσυρὸς τὴν κοιτάω, στοχάζομαι
τὴν κακία πὺν κρύβει γιὰ μένα,
τὰ παλιά μου λογιάζομαι αἰσθήματα
στοὺς καημοὺς τῆς ψυχῆς μου θαμένα.

Καὶ σηκώνομαι ἄγριος κ' ἔτοιμος
νὰ συντρίψω βαριὰ τὴ χαρὰ μου
καὶ νὰ γύρω ξανά στὴν ὀρφάνια μου
στὸν παλιὸν ἔρωτά μου !

Π. ΚΑΠΑΣΑΚΛΑΗΣ

“ΜΑΚΡΗ - ΓΙΑΛΟΣ,”

Τὰ βιάσανά μου, τίς χαρές, τίς λύπες μου καὶ τοὺς
[καημοὺς
Τοὺς πόθους μου καὶ τὰ ὄνειρα, μικρὸς σὰν ἔπερνοῦσα,
Ρωμαντικὴ «Μακρῆ-γιαλὸς» μὲ τοῦ κυμάτου τοὺς ρυθ-
Σοῦ σιγοτραγουδοῦσα. [μοὺς

Κ' ἔτσι ἂν ξεφύγω κάποτες ἀπὸ τὴ μάβρη ἀγκαλιά
Τῆς ξηνητιάς καὶ ξαναρθῶ—Σὺ μαγικὸ ἀκρογιάλι,
Κυματοτραγουδώντας μου, τὰ περασμένα, τὰ παλιά
Θὰ μοῦ θυμίσεις πάλι.

Π. ΜΑΡΗΣ

ΣΟΥΝΙΟ

Θαμπογραμμένα γύρω τ' ἀκρογιάλια
Τῆς Ἀττικῆς τῆς γῆς τῆς δοξασμένης
Καὶ πέρα τὰ νερὰ τῆς μιγεμένης
Τῆς θάλασσας . . . Ρόδινα σὰν κοράλια,
Ἦ ὅπως ρόδα μέσα ἀπ' ἀνθογυάλια
Νὰ τα, προβάλλουν στῆς γαληνεμένης
Τῆς θάλασσας καὶ τῆς ἀφροπλάσμένης
Τὸ φόντο, καὶ σοῦ φέρουν ἀναγάλια,
Κάτια νησάκια, σὰ μιὰς μιγεμένης
Λησιμονημένης γῆς μικρὰ κομμάτια..
Κι ἄθελα, ξαφνικά, κλείνεις τὰ μάτια
Καὶ μῶλο σου τὸ εἶναι ἀνασαίνεις
Τὴ γύρω σου ζωὴ πὺν πλημμυρίζει.
Κάποιο καινούργιο φῶς, πὺν λαμπυρίζει !
ΜΑΚΒΕΘ

Τ Α Ξ Ι Δ Ι

Γιάννη Ν. Σκανδ . .

Λάσκα λίγο παννί ! Στὸ πλάου τὸ διάβα,
Σὰν ἡ ἄρα ὠχρὸ τὸ βασιλεμ' ἀφήσει,
Ἦ ψυχὴ μου γλικά μιὰ ψυχὴ θὰ φιλήσει !
Λάσκα λίγο παννί μιὰ στιγμὴ κι' ἀπὲ τραβὰ !

Τιμονιέρη καλέ, μέσ στὴν ἄρρωστη δύση,
Μαραμένη μιὰ—μιὰ θύμησή μου προβάλλει,
Καὶ μοῦ πνίγει ἀπαλὰ τῆς καρδιάς τ' ἀνθογυάλι,
Ποῦ μιὰ μοίρα κακὴ μοῦχει χρόνια ραγίσει !

Θὰ σ' τὸ πῶ ! (Μιὰ χορὰ ἐκυλοῦσε ἡ βαρκοῦλα
Καὶ τὰ πλάγια οἱ ἀφροὶ μυστικά τῆς φιλοῦσαν.
—“Ἄς μὴν κοίτας κανεὶς !—Τ’ ἄστρα γύρω κοι-
[τοῦσαν.

Ἦ ! πὼς μένει—ὠϊμὲ—στὴν πικρὴ τὴ ζωοῦλα.
Ἦναν ὕπνο βαθύ, μοναχὰ νὰ γυρεύει !)
Λάσκα λίγο παννί, μιὰ ψυχὴ ταξιδεύει ! . .

Ἀθήνα

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΟΥΡΚΟΥΛΑΣ

Α Π Ο Β Ρ Ο Χ Ο

Λιγόθυμα ἄνθη, πὺν ἀργοσβήντε
Στὴ νοτισμένη γῆ, ἔξφυλλισμένα,
Μές' στὸν καημό σας τὸν ἀνείπωτο,
Πὼς μὲ ξεχάσατε ἔτσι ἔμένα,
Καὶ ξεκινᾶτε ἀργὰ κι' ἀμίλητα,
Γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ Θανάτου,
Χωρὶς νὰ στεῖλτε ἕνα χαιρέτισμα
Σ' ἐμὲ πὺν ἀφίνετε ἔδῳ κάτω;

ΚΥΡΟΣ ΔΑΝΕΖΗΣ